स्वयम्भूरिव रुद्रस्य कृष्णः पार्थस्य भारत । यदि हन्याच्च कौन्तेयं सूतपुत्रः कथञ्चन ।
दृष्ट्वा पार्थं हि निहतं स्वयं योत्स्यति केशवः । शङ्खचक्रगदापाणिर्धक्ष्यते तव वाहिनीं । १६३०
न चापि तस्य क्रुद्धस्य वार्ष्णेयस्य महात्मनः । स्थास्यते प्रत्यनीकेषु कश्चिदत्र नृपस्तव ।
॥ सञ्जय उवाच ॥ तं तथाभाषमाणन्तु मद्रराजमरिन्दमः । प्रत्युवाच महाबाहुरदीनात्मा सुतस्तव ।
माऽवमंस्था महाबाहो कर्णं वैकर्त्तनं रणे । सर्व्वशस्त्रभृतां श्रेष्ठं सर्व्वशस्त्रास्त्रपारगं ।
यस्य ज्यातलनिर्घोषं श्रुत्वा भयकरं महत् । पाण्डवेयानि सैन्यानि विद्रवन्ति दिशो दश ।
प्रत्यक्षन्ते महाबाहो यथा रात्रौ घटोत्कचः । मायाशतानि कुर्व्वाणो हतो मायापुरस्कृतः । १६३५
न चातिष्ठत बीभत्सुः प्रत्यनीके कथञ्चन । एतांश्च दिवसान् सर्व्वान् भयेन महता वृतः ।
भीमसेनश्च बलवान् धनुष्कोट्याऽभिचोदितः । उक्तश्च संज्ञया राजन् मूढ औदरिको यथा ।
माद्रीपुत्रौ तथा शूरौ येन जित्वा महारणे । कमर्थं पुरस्कृत्य न हतौ युधि मारिष ।
येन वृष्णिप्रवीरस्तु सात्यकिः सात्वताम्बरः । निर्जित्य समरे वीरो विरथश्च बलात् कृतः ।
सञ्जयाश्चेतरे सर्व्वे धृष्टद्युम्नपुरोगमाः । असकृन्निर्ज्जिताः संख्ये स्मयमानेन संयुगे । १६४०
तं कथं पाण्डवा युद्धे विजेष्यन्ति महारथं । यो हन्यात् समरे क्रुद्धो वज्रहस्तं पुरन्दरं ।
त्वञ्च सर्व्वास्त्रविद्वीरः सर्व्वविद्यास्त्रपारगः । बाहुवीर्य्येण त्वत्तुल्यः पृथिव्यां नास्ति कश्चन ।
त्वं शल्यभृतः शत्रूणामविसह्यः पराक्रमे । ततस्त्वंमुच्यसे राजन् शल्य इत्यरिसूदन ।
तव बाहुबलं प्राप्य न शेकुः सर्व्वसात्वताः । तव बाहुबलाद्राजन् किन्तु कृष्णो बलाधिकः ।
यथा हि कृष्णेन बलं धार्य्यं वै फाल्गुने हते । तथा कर्णात्ययीभावे त्वया धार्य्यं महद्बलं । १६४५
किमर्थं समरे सैन्यं वासुदेवो न्यवारयेत् । किमर्थञ्च भवान् सैन्यं न हनिष्यति मारिष ।
त्वत्कृते पदवीं गन्तुमिच्छेयं युधि मारिष । सोदराणाञ्च वीराणां सर्व्वेषाञ्च महीक्षितां ।
॥ शल्य उवाच ॥ यन्मां ब्रवीषि गान्धारे अग्रे सैन्यस्य मानद । विशिष्टं देवकीपुत्रात् प्रीतिमानस्म्यहं त्वयि ।
एष सारथ्यमातिष्ठे राधेयस्य यशस्विनः । युध्यतः पाण्डवाग्र्येण यथा त्वं वीर मन्यसे ।
समयश्च हि मे वीर कश्चिद्वैकर्त्तनं प्रति । उत्सृजेयं यथाश्रद्धमहं वाचोऽस्य सन्निधौ । १६५०
॥ सञ्जय उवाच ॥ तथेति राजन् पुत्रस्ते सह कर्णेन मारिष । अब्रवीन्मद्रराजानं सर्व्वसत्त्वस्य सन्निधौ ।
सारथ्यस्याभ्युपगमाच्छल्येनाश्वासितस्तदा । दुर्य्योधनस्तदा हृष्टः कर्णं तमभिसस्वजे ।
अब्रवीच्च पुनः कर्णं स्तूयमानः सुतस्तव । जहि पार्थान् रणे सर्व्वान् महेन्द्रो दानवानिव ।
स शल्येनाभ्युपगते हयानां सन्नियच्छने । कर्णो हृष्टमना भूयो दुर्य्योधनमभाषत ।
नातिहृष्टमना ह्येष मद्रराजोऽभिभाषते । राजन्मधुरया वाचा पुनरेनं ब्रवीहि वै । १६५५
ततो राजा महाप्रज्ञः सर्व्वास्त्रकुशलो बली दुर्य्योधनोऽब्रवीच्छल्यं मद्रराजं महीपतिं ।
पूरयन्निव घोषेण मेघगम्भीरया गिरा । शल्य कर्णोऽर्ज्जुनेनाद्य योद्धव्यमिति मन्यते ।